

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 11

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 6 ianuarie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 448 din 23 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	2–5
	Decizia nr. 500 din 25 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 135 alin. (1) raportat la art. 58 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori	6–13
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
15.	— Decizie privind eliberarea, la cerere, a domnului Adrian-Marius Mariciuc din funcția de secretar de stat la Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene	13
16.	— Decizie pentru eliberarea domnului George Scarlat, la cerere, din funcția de secretar de stat la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale	14
17.	— Decizie privind numirea doamnei Elena Tudose în funcția de secretar de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului	14
18.	— Decizie privind eliberarea domnului Octavian Alexandru Hagiiani din funcția de secretar de stat la Ministerul Transporturilor și Infrastructurii	15
19.	— Decizie privind numirea domnului Horațiu-Lucian Cosma în funcția de secretar de stat la Ministerul Transporturilor și Infrastructurii	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 448

din 23 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Teodor Ferariu în Dosarul nr. 524/40/2018 al Tribunalului Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.206D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.256D/2018, nr. 1.437D/2018 și nr. 1.846D/2018, având obiect identic. Excepțiile de neconstituționalitate au fost ridicate de Livia Vasile în Dosarul nr. 8.470/2/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, de Ramona Gabriela Popeangă și alții în Dosarul nr. 1.205/95/2018 al Tribunalului Gorj — Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și de Costică Coman și alții în Dosarul nr. 17.923/3/2018 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Președintele pune în discuție, din oficiu, conexarea dosarelor anterior menționate la Dosarul nr. 1.206D/2018. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

6. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.256D/2018, 1.437D/2018 și 1.846D/2018 la Dosarul nr. 1.206D/2018, care a fost primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției, Curtea pronunțându-se în acest sens prin Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

8. Prin Încheierea din 20 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 524/40/2018, **Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea**

personalului plătit din fonduri publice. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Teodor Ferariu și face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.206D/2018.

9. Prin Încheierea din 29 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 8.470/2/2017, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Livia Vasile și face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.256D/2018.

10. Prin Încheierea din 28 septembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.205/95/2018, **Tribunalul Gorj — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ramona Gabriela Popeangă și alții și face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.437D/2018.

11. Prin Încheierea din 8 noiembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 17.923/3/2018, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Costică Coman și alții și face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.846D/2018.

12. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în litigii având ca obiect stabilirea drepturilor salariale în conformitate cu Legea-cadru nr. 153/2017.

13. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** ridicate în Dosarul Curții nr. 1.206D/2018, autorul arată că art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 reprezintă o restrângere a dreptului la muncă, determinată de restrângerea exercițiului dreptului la salariu — prin diminuarea cuantumului salariului. Dreptul la salariu este protejat de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție. Remunerația corespunzătoare a funcționarilor publici ar trebui să compenseze absența unor drepturi fundamentale, precum și incompatibilitățile la care sunt supuși aceștia pe parcursul întregii cariere.

14. Autorul invocă o serie de decizii ale Curții Constituționale potrivit cărora dreptul la salariu este o componentă a dreptului fundamental la muncă. Ca atare, restrângerea dreptului la salariu se poate realiza doar în condițiile stricte prevăzute de art. 53 din Constituție. Autorul excepției de neconstituționalitate apreciază că prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 restrâng dreptul la salariu fără să respecte aceste exigențe constituționale și, ca atare, solicită menținerea salariului în cuantumul existent în decembrie 2017, și în condițiile în care este superior celui prevăzut pentru 2022.

15. În Dosarul nr. 1.256D/2018, autoarea arată că este discriminatorie stabilirea salariilor pentru specialiștii IT din instanțe la o valoare mult sub salariile prevăzute pentru specialiștii IT din parchete, DNA și DIICOT, aspect care, prin aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 asupra salariilor în plată a specialiștilor IT din instanțe, a determinat diminuarea cu aproximativ 40% a salariilor aflate în plată doar pentru specialiștii IT din instanțe.

16. De asemenea, autoarea arată că, deși, potrivit Legii nr. 567/2004, specialiștii IT din instanțe și din parchete au același statut (fiind considerați personal auxiliar de specialitate), iar, în Dispozițiile comune ale Legii-cadru nr. 153/2017, specialiștii în domeniul informatic din instanțe și parchete sunt prevăzuți la un alineat separat de personalul auxiliar de specialitate, în final, prin dispozițiile art. 17 și, respectiv, art. 22 din anexa nr. V, salarizarea specialiștilor IT din instanțe este cuprinsă în anexa de salarizare a personalului auxiliar de specialitate, pe când salarizarea specialiștilor IT din parchete, DNA, DIICOT și PÎCCJ este stabilită printr-o anexă separată, motiv pentru care salarizarea acestora este diferențiată. Specialiștii IT din instanțe, fiind considerați personal auxiliar al instanțelor, sunt salarizați potrivit art. 17 din secțiunea a 4-a a capitolului VIII din anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017, salarizarea fiind stabilită potrivit anexei nr. V, cap. I, lit. B, nr. crt. 4 din Legea-cadru nr. 153/2017. În cazul salariilor specialiștilor IT din instanțe au devenit incidente prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 și nu li s-a mai aplicat nici majorarea de 25% acordată tuturor bugetarilor în scopul eliminării efectelor transferului de contribuții de la angajator la angajat. În schimb, în cazul specialiștilor IT din parchete, DNA, DIICOT și PÎCCJ, fiind salarizați potrivit art. 22 din secțiunea a 6-a a capitolului VIII din anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017, salarizarea fiind prevăzută în anexa nr. V, cap. I, lit. B, crt. 4 din Legea-cadru nr. 153/2017, nu sunt incidente dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 și este aplicabilă și majorarea de 25% pentru compensarea transferului de contribuții.

17. Măsura criticată, care are ca efect reducerea cu aproximativ 3.555 lei a salariilor personalului IT din instanțe deja încadrat pe funcții și ale personalului din Ministerul Justiției, este contrară și prevederilor art. 44 și art. 53 din Constituție, precum și principiilor stabilității și securității juridice, precum și al previzibilității normelor legale. Sunt invocate, în susținere, decizii ale Curții Constituționale referitoare la caracterul fundamental al dreptului la salariu și la condițiile în care se poate restrânge exercițiul acestuia, precum și o decizie a Curții Europene a Drepturilor Omului prin care s-a reținut că salariul reprezintă *posesie*, în sensul pe care îl dă Convenția Europeană acestei noțiuni.

18. În Dosarul nr. 1.437D/2018, autorii arată că, urmare a majorării cotelor de contribuții sociale în sarcina angajaților, aceștia suferă pierderi salariale la a căror compensare sunt îndreptățiți. Acest drept de compensare și, în general, dreptul la salariu, intră sub incidența art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție. Diminuarea pentru viitor a drepturilor patrimoniale prin Legea-cadru nr. 153/2017, coroborată cu trecerea contribuțiilor de asigurări sociale de la angajator la angajați, impune o sarcină excesivă și disproporționată. În plus, această măsură nu a fost luată în vederea ocrotirii altor drepturi, Legea-cadru nr. 153/2017 nefăcând nicio precizare de acest fel. De asemenea, art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție este încălcat, deoarece dreptul de a primi un salariu deja stabilit este un drept în sensul acestor dispoziții, precum și din cauza faptului

că „s-a încălcat speranța legitimă, dreptul la o coerență și siguranță legislativă, în baza căreia să poată fi valorificate și apărate drepturile patrimoniale, devenind iluzoriu”.

19. În continuare, se arată că funcțiile publice din cadrul centrelor județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) sunt singurele care au înregistrat pierderi salariale începând cu luna ianuarie 2018, restul personalului din structurile centrale ale APIA înregistrând creșteri semnificative ale salariilor de bază. Măsura criticată reprezintă o restrângere a exercițiului dreptului la salariu care, având în vedere că este corolar al dreptului fundamental la muncă, are, la rândul său, caracter constituțional. Dar această măsură nu a fost luată cu respectarea prevederilor art. 53 din Constituție care impun condițiile în care statul poate restrânge exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți, având un caracter definitiv, și nu temporar.

20. Se arată că scopul majorării salariale prevăzute de art. 38 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 este relevat de art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, potrivit căroră „*Sumele aferente contribuțiilor de asigurări sociale sau, după caz, contribuțiilor individuale la bugetul de stat, datorate de personalul plătit din fonduri publice, astfel cum sunt stabilite în aplicarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2018 personalului plătit din fonduri publice potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017*”. Or, prin plafonarea prevăzută de dispozițiile legale criticate, s-a creat o situație discriminatorie între funcționarii publici din cadrul aceleiași instituții, dar și din alte familii ocupaționale, fiind încălcat dreptul de a obține compensarea pierderilor salariale rezultate prin majorarea cotelor de contribuții de asigurări sociale stabilite în sarcina angajatului.

21. În Dosarul Curții Constituționale nr. 1.846D/2018, autorii arată că măsura criticată este în totală contradicție cu intenția legiuitorului avută la adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal și a Legii-cadru nr. 153/2017, în conformitate cu care transferul contribuțiilor de la angajator la salariat urma să fie acoperit prin majorarea salariului de bază lunar cu 25%, majorare prevăzută de art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017.

22. Se încălcă art. 16 din Constituție, deoarece, deși majoritatea categoriilor de personal bugetar au beneficiat de o majorare a salariului de bază cu 25%, păstrându-și, astfel, salariile nete și/sau brute avute în luna decembrie 2017, reclamanților le-a fost refuzată acordarea majorării salariului de bază cu 25%. Astfel, începând cu ianuarie 2018, aceștia au beneficiat de un salariu lunar net/brut diminuat considerabil față de cel încasat în decembrie 2017. Pe de altă parte, arată autorii, discriminarea rezultă și din împrejurarea că, deși Legea-cadru nr. 153/2017 dispune în mod clar că salariile de bază stipulate în anexele la lege se vor aplica doar începând cu anul 2022, în privința autorilor le-a fost aplicat salariul de bază regăsit în anexă la lege, începând cu ianuarie 2018. Pentru înlăturarea discriminării, conchid autorii excepției, aplicarea salariilor brute regăsite în anexă ar fi trebuit implementată începând cu anul 2022 pentru toate categoriile de personal.

23. **Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** arată că art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu face decât să concretizeze art. 16

alin. (1) din Constituție, deoarece are rolul de a reduce diferențele salariale nejustificate între funcțiile publice, nu restricționează dreptul la muncă al salariatului, ci doar îi plafonează salariul, în vederea instituirii unei salarizări unitare.

24. Se mai arată că salariile viitoare nu se bucură de garanțiile pe care le oferă art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție. Chiar și dacă s-ar aprecia că salariilor viitoare le sunt aplicabile aceste dispoziții convenționale, instanța arată că ingerința statală nu reprezintă o violare a acestora. În particular, instanța apreciază că dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 respectă acest test de proporționalitate: măsura criticată este prevăzută de lege; interesul în vederea căruia a fost luată este legitim; se păstrează proporționalitatea între mijloacele folosite și scopul urmărit și există un echilibru echitabil între interesele generale și protecția drepturilor fundamentale.

25. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** arată că se impune admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, în măsura în care, prin aplicarea acestora, se reduce salariul de bază stabilit anterior prin legi succesive de majorare salarială, cu încălcarea art. 16, art. 53 și art. 41 din Constituție.

26. Scopul noului act normativ care reglementează salarizarea la nivelul sistemului bugetar se bazează pe o creștere a salariilor, pe principii echitabile, nefiind motivată de necesitatea unor restrângeri bugetare în ceea ce privește salarizarea. Într-adevăr, acest scop este atins prin aplicarea art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 care are rolul de a reduce diferențele salariale nejustificate între diferite funcții publice. Însă, dacă unele salarii de bază s-ar reduce după ce însuși legiuitorul, prin legi anterioare, a apreciat că se impune creșterea nivelului acestuia, se aduce atingere art. 53 din Constituție. Or, așa cum a arătat autoarea, în anumite situații, prin aplicarea art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, este posibilă reducerea salariului de bază față de nivelul salariului de bază din luna decembrie 2017, cu încălcarea art. 53 din Constituție. În final, se menționează jurisprudența Curții Constituționale care, pe de o parte, evocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care asimilează salariile noțiunii de bun în sensul pe care îl are această noțiune în art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție și, pe de altă parte, stabilește rangul constituțional al dreptului la salariu.

27. **Tribunalul Gorj — Secția de contencios administrativ și fiscal** nu își exprimă opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

28. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece scopul avut în vedere de către legiuitor a fost de a înlătura inechitățile produse în domeniul salarizării bugetarilor prin acte normative abrogate prin Legea-cadru nr. 153/2017 și de a aduce la același nivel salariile angajaților din aceeași categorie profesională.

29. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

30. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

31. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

32. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, care prevăd că: „*În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022*”.

33. Se apreciază că dispozițiile criticate sunt contrare art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, art. 44 alin. (2) referitor la proprietatea privată, art. 47 referitor la nivelul de trai decent, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și art. 6 referitor la dreptul la muncă din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale la dreptul la muncă, art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul de proprietate privată.

34. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020, paragraful 37, a statuat că măsura reglementată de textul criticat are un caracter tehnic, fără a dispune cu privire la reducerea salariilor de bază ale personalului plătit din fonduri publice. Integrate regulilor privind aplicarea etapizată a legii, prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 vizează reglarea în timp a disfuncționalităților existente în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, prin limitarea creșterilor salariale la un nivel stabilit prin lege. Curtea a conchis că o asemenea soluție legislativă este circumscrisă scopului urmărit de legiuitor, astfel cum acesta este enunțat în expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017, și anume acela de „eliminarea a disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare”, și vizează, în ansamblu, toate categoriile de personal plătit din fonduri publice.

35. De asemenea, în Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, precitată, paragraful 41, Curtea a menționat că măsura criticată nu pune în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție, ci vizează o redimensionare a politicii salariale în cazul personalului plătit din fonduri publice, aspect care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului. De asemenea, cu referire la invocarea unor aspecte din jurisprudența Curții Constituționale privind dreptul fundamental la salariu, Curtea a reținut că acestea vizează ipoteze juridice distincte de cea avută în vedere prin prevederile legale criticate, motiv pentru care acestea nu au relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

36. Cu referire concretă la presupusa discriminare impusă de prevederile criticate, în paragraful 46 al aceleiași decizii, Curtea a stabilit că situația obiectiv diferită în care se află diferite categorii de persoane plătite din fonduri publice justifică și chiar impune un tratament juridic diferit (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 14 iulie 2014, paragraful 20) și a conchis că prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu sunt, prin însuși conținutul lor, contrare art. 16 alin. (1) din Constituție.

37. În continuare, Curtea observă că și în cauza soluționată prin Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019 s-a criticat scăderea cuantumului venitului net în luna ianuarie 2018 față de luna decembrie 2017, în particular cel al funcționarilor publici, angajați ai direcțiilor de sănătate publică județene sau ai casei județene de asigurări de sănătate. Curtea a statuat că, în fapt, sunt vizate consecințele aplicării concomitente a prevederilor de lege și a altor prevederi legale cu incidență în materia salarizării personalului plătit din fonduri publice, începând cu 1 ianuarie 2018, precum: Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 10 noiembrie 2017, care a prevăzut transferul contribuțiilor de la angajator la angajat, și art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 973 din 7 decembrie 2017.

38. În jurisprudența sa, Curtea a decis că este dreptul exclusiv al legiuitorului să facă diferențierea corespunzătoare la stabilirea drepturilor salariale. Atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate sunt diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare, la diferite autorități sau instituții publice și, prin urmare, stabilirea unui tratament juridic diferențiat apare ca justificată (Decizia nr. 126 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 16 iunie 2020).

41. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Teodor Ferariu în Dosarul nr. 524/40/2018 al Tribunalului Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, de Livia Vasile în Dosarul nr. 8.470/2/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, de Ramona Gabriela Popeangă și alții în Dosarul nr. 1.205/95/2018 al Tribunalului Gorj — Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și de Costică Coman și alții în Dosarul nr. 17.923/3/2018 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Gorj — Secția de contencios administrativ și fiscal și Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

39. În plus, cu titlu general, se observă că acceptarea criticilor autorilor excepției privind diminuarea salariilor odată cu intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 ar echivala cu acceptarea faptului că legiuitorul nu mai poate modifica sistemul de salarizare, pe motiv că ar crea diferențe față de sistemul anterior de salarizare [pentru această soluție, a se vedea Decizia nr. 75 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 2 iunie 2020 prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII Reglementări specifice personalului din sistemul justiției din anexa nr. V Familia ocupațională de funcții bugetare „Justiție” și Curtea Constituțională la Legea-cadru nr. 153/2017].

40. În această decizie, Curtea a reiterat jurisprudența sa, respectiv Decizia nr. 1.038 din 14 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 5 noiembrie 2010, în care a stabilit că neconstituționalitatea unui text legal nu se poate pretinde prin simpla comparație dintre reglementarea veche și cea nouă, aceasta din urmă fiind considerată mai puțin favorabilă și declanșând automat un așa-zis conflict de constituționalitate. Nu se poate vorbi despre discriminare în ipoteza în care, prin jocul unor prevederi legale — așadar, inclusiv prin succesiunea în timp a unor acte normative, astfel cum este în cazul de față —, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate astfel în mod subiectiv, prin prisma propriilor lor interese (această soluție de principiu se regăsește, de exemplu, în Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996 sau în Decizia nr. 72 din 5 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 28 februarie 2008). Având în vedere jurisprudența enunțată, precum și faptul că nu au survenit rațiuni de natură să impună reconsiderarea acesteia, Curtea va respinge, ca neîntemeiată, prezenta excepție de neconstituționalitate.

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 500

din 25 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 135 alin. (1) raportat la art. 58 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 21 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 10.133/211/2017, **Tribunalul specializat Cluj a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 135 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori**, excepție ridicată de Adriana-Cosmina Crăciun într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.585D/2018.

4. Prin Încheierea din 22 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 12.162/211/2017, **Tribunalul specializat Cluj a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 135 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori**, excepție ridicată de Adriana-Cosmina Crăciun într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.683D/2018.

5. Prin Încheierea din 22 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 12.161/211/2017, **Tribunalul specializat Cluj a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 135 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori**, excepție ridicată de Adriana-Cosmina Crăciun într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.684D/2018.

6. Prin Încheierea din 4 decembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.676/205/2017, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 135 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori**, excepție ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect anularea unui act și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 111D/2019.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 135 alin. (1) raportat la art. 58 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, excepție ridicată de Adriana-Cosmina Crăciun în dosarele nr. 10.133/211/2017, nr. 12.162/211/2017 și nr. 12.161/211/2017 ale Tribunalului specializat Cluj, de Tribunalul Argeș — Secția civilă, din oficiu, în Dosarul nr. 1.676/205/2017, de Marius Mărcan și Radu Păcurar în Dosarul nr. 1.306/219/2017 al Tribunalului specializat Cluj, de Maria Drăgan și Vasile Ungur în Dosarul nr. 16.381/211/2016* al Judecătoriei Cluj-Napoca — Secția civilă, de Rada Codruța Horvath în Dosarul nr. 4.099/235/2018 al Tribunalului specializat Cluj, de Ana Petrușan în Dosarul nr. 5.211/337/2016* al Tribunalului Sălaj — Secția civilă și de Elena Marc în Dosarul nr. 741/195/2017 al Judecătoriei Brad.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 11 iunie 2020, în prezența reprezentanților următoarelor părți: pentru Adriana-Cosmina Crăciun, domnul avocat Călin-Viorel Iuga din Baroul Cluj, pentru B.R.D. — Groupe Société Générale — S.A., doamnele avocat Sorina Olaru și Mihaela Ceașescu din Baroul București, pentru partea Raiffeisen Bank — S.A., domnul avocat Stan Tîrnoveanu din Baroul București, pentru partea Banca Comercială Română — S.A., doamna avocat Adina Tătaru din Baroul București, în dosarele nr. 1.585D/2018, nr. 1.683D/2018, nr. 1.684D/2018, nr. 851D/2019, nr. 2.994D/2019, nr. 140D/2020, nr. 374D/2020 și nr. 441D/2020, pentru autorii excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Călin-Viorel Iuga din Baroul Cluj, precum și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea a conexas menționatele dosare și când, în temeiul dispozițiilor art. 57 și al art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea a amânat pronunțarea asupra cauzei pentru data de 25 iunie 2020, când a pronunțat prezenta decizie.

7. Prin Încheierea din 11 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.306/219/2017, **Tribunalul specializat Cluj a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 135 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumator**, excepție ridicată de Marius Mărcan și Radu Păcurar, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 851D/2019.

8. Prin Încheierea din 24 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 16.381/211/2016*, **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 135 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori**, excepție ridicată de Maria Drăgan și Vasile Ungur, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.994D/2019.

9. Prin Încheierea din 16 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 4.099/235/2018, **Tribunalul specializat Cluj a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 135 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, în ipoteza în care acest text de lege se interpretează în sensul în care art. 58 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 nu se aplică și cesiunilor de creanțe bancare izvorâte din contracte de credit încheiate anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2016**, excepție ridicată de Rada Codruța Horvath într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 140D/2020.

10. Prin Încheierea civilă din 4 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 5.211/337/2016*, **Tribunalul Sălaj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 135 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, în ipoteza în care acest text de lege se interpretează în sensul în care art. 58 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 nu se aplică și cesiunilor de creanțe bancare izvorâte din contracte de credit încheiate anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2016**, excepție ridicată de Ana Petrușan într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 374D/2020.

11. Prin Încheierea din 5 martie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 741/195/2017, **Judecătoria Brad a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 135 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a**

Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, excepție ridicată de Elena Marc într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 441D/2020.

12. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în cauze având ca obiect contestații la executare și anularea unor înscrisuri, în condițiile în care contractele de credit bancar încheiate de autorii excepțiilor de neconstituționalitate au fost cesionate către persoane juridice, anterior intrării în vigoare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2016.

13. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că în ipoteza în care textul de lege criticat se interpretează în sensul în care art. 58 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 nu se aplică și cesiunilor de creanțe bancare izvorâte din contracte de credit încheiate anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2016, atunci se încalcă principiul nediscriminării, principiul general de aplicare în timp și spațiu a dispozițiilor legale și principiul priorității dreptului Uniunii Europene.

14. Contractele de credit fiind cu executare succesivă, se creează o discriminare între consumatorii contractelor de consum care au încheiat contracte înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2016 și cei care au încheiat contracte după intrarea în vigoare a acesteia, deși toți consumatorii se bucură de același nivel ridicat de protecție reglementat de Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

15. Prevederile legale care recunosc valoarea de titlu executoriu a unor înscrisuri, fie că sunt cuprinse în Codul de procedură civilă, fie în legi speciale, au caracter de norme procedurale referitoare la executarea silită. În acest sens, s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.024 din 29 noiembrie 2012 și Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile unite prin Decizia nr. XIII din 20 martie 2006, prin care a fost soluționat recursul în interesul legii formulat în vederea asigurării interpretării și aplicării unitare a dispozițiilor art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998.

16. Păstrând același raționament juridic al instanțelor menționate și potrivit principiului simetriei, se apreciază că art. 58 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 reprezintă o normă procedurală ce impune aplicabilitatea imediată a acestei norme tuturor executărilor silită în care a operat cesiunea de creanță de la bancă la entitatea de recuperare de creanță, indiferent de data cesionării creanței. Altfel spus, dacă acele contracte de credit încheiate anterior intrării în vigoare a dispozițiilor art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998, ce nu constituiau titluri executorii au dobândit putere executorie prin simpla intrare în vigoare a Legii nr. 58/1998. Pentru *identitate de rațiune* se impune a se considera că și contractele de credit încheiate anterior intrării în vigoare a dispozițiilor art. 58 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016, ce au constituit titluri executorii în baza art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 și-au pierdut puterea executorie prin simpla intrare în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2016.

17. În Cauza C-602/10 ANPC *Călărași împotriva Volksbank Romania — S.A.*, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a arătat, prin Hotărârea din 12 iulie 2012 că „*Articolul 30 alineatul (1) din Directiva 2008/48 trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca o măsură națională menită să transpună această directivă în dreptul intern, să definească domeniul său de aplicare temporal astfel încât respectiva măsură să se aplice și unor contracte de credit precum cele în discuție în acțiunea principală, care sunt excluse din domeniul de aplicare material al acestei directive și care erau în derulare la data intrării în vigoare a măsurii naționale menționate*”.

18. Se arată că, având în vedere practica neunitară la nivel național, legiuitorul a simțit nevoia să întărească, prin art. 58 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016, dispozițiile cuprinse în art. 638 din Codul de procedură civilă, în sensul că respectivele contracte de credit nu reprezintă titluri executorii pentru firmele de recuperare.

19. Se mai reține că, din punct de vedere juridic, interpretarea dată contractelor de credit, în ceea ce privește posibilitatea executării silite a acestora de către firmele de recuperare trebuie să fie una unitară, indiferent de momentul încheierii contractelor de credit și indiferent de actul normativ sub aplicarea căruia se încheie.

20. **Tribunalul specializat Cluj**, exprimându-și opinia, arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile legale criticate neconstituind un element de discriminare între părți, situațiile reglementate fiind distincte și, astfel cum s-a arătat în jurisprudența Curții că se permite ca în situații distincte să se aplice soluții distincte, iar în ceea ce privește invocarea art. 11, art. 20 și art. 148 din Constituție invocate, instanța reține că normele unionale lasă la îndemâna statelor membre modalitatea în care transpunerea unor reglementări sunt puse în practică din punctul de vedere al aplicării legii în timp. Textul legal criticat reprezintă doar o reiterare a principiului neretroactivității aplicării legii. Așadar, acestea reflectă aplicarea principiului *tempus regit actum*, legiuitorul fiind abilitat să stabilească în fiecare act normativ structurile juridice cărora le este aplicabil, modalitatea de aplicare și momentul intrării în vigoare a actului normativ.

21. **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă și Tribunalul Sălaj — Secția civilă** arată în opiniile lor că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, în condițiile în care dispozițiile legale criticate sunt nesuscetibile de interpretare, reflectând doar aplicarea principiului *tempus regit actum*, legiuitorul fiind abilitat să stabilească în fiecare act normativ structurile juridice cărora le este aplicabil, modalitatea de aplicare și momentul intrării în vigoare a actului normativ.

22. **Judecătoria Brad** arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate sunt nesuscetibile de interpretare, reflectând doar aplicarea principiului *tempus regit actum*.

23. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

24. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

25. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

26. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, potrivit încheierilor de sesizare, îl reprezintă prevederile art. 135 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind

contractele de credit pentru consumatori, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 20 septembrie 2016.

27. Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține, însă, că, deși autorii acesteia ridică, în mod expres, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 135 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016, aceștia se referă și la prevederile art. 58 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016. Se observă, astfel, că din motivarea excepției transpare, în mod clar, intenția autorilor acesteia de a contesta în mod coroborat respectivele prevederi legale. Prin urmare, deși, în mod formal, ridică excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 135 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016, intenția reală a acestora este de a beneficia de o eventuală neconstituționalitate a art. 135 alin. (1) prin raportare la art. 58 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016.

28. În ceea ce privește stabilirea obiectului excepției de neconstituționalitate, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, cu valoare de principiu, că, în exercitarea controlului de constituționalitate, instanța de contencios constituțional trebuie să țină cont de voința reală a părții care a ridicat excepția de neconstituționalitate; în caz contrar, Curtea ar fi ținută de un criteriu procedural strict formal, respectiv indicarea formală de către autorul excepției a textului legal criticat. Or, determinarea obiectului excepției de neconstituționalitate este o operațiune care, pe lângă existența unor condiționări formale inerente ce incumbă în sarcina autorului acesteia, poate necesita și o apreciere obiectivă a Curții Constituționale, având în vedere finalitatea urmărită de autor prin ridicarea excepției. O atare concepție se impune tocmai datorită caracterului concret al controlului de constituționalitate exercitat pe cale de excepție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 297 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2012, Decizia nr. 775 din 7 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.006 din 18 decembrie 2006, sau Decizia nr. 244 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 6 iulie 2017, paragraful 17).

29. Prin urmare, Curtea reține că obiect al controlului de constituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 135 alin. (1) raportat la art. 58 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016, care au următorul cuprins:

— Art. 58 alin. (5): „*Contractele de credit, contractele de ipotecă, precum și orice alte înscrisuri care au caracter de instrumente de garantare a respectivelor credite, încheiate la solicitarea creditorilor, nu reprezintă titluri executorii în cazul în care cesionarul este o entitate ce desfășoară activități de recuperare creanțe.*”;

— Art. 135 alin. (1): „*Prevederile art. 1—129 din prezenta ordonanță de urgență nu se aplică contractelor de credit aflate în curs de derulare la data intrării în vigoare a acesteia*”.

30. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 16 alin. (1) privind principiul egalității în fața legii, art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind liberul acces la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 privind restrângerea unor drepturi sau al unor libertăți, art. 73 alin. (3) lit. m) privind adoptarea legilor organice, art. 135 privind economia și ale art. 148 alin. (2) și (4) privind integrarea în Uniunea Europeană.

31. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorii acesteia susțin, în esență, că art. 135 alin. (1) raportat la art. 58 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 încalcă principiul nediscriminării, principiul general de aplicare în timp și spațiu a dispozițiilor legale și principiul priorității dreptului Uniunii Europene în măsura în care se interpretează în sensul că eliminarea caracterului de titlu executoriu al contractelor de credit cesionate nu se aplică și cesiunilor încheiate anterior intrării în vigoare a ordonanței de urgență.

32. Curtea reține că, în principiu, calitatea unui înscris de a fi titlu executoriu este consacrată *ex lege*, statul considerând că acesta prezintă suficiente garanții de corectitudine pentru a permite absența evaluării judiciare în vederea punerii sale în executare (Decizia nr. 238 din 3 iunie 2020*, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, paragraful 47). Titlul executoriu reprezintă instrumentul legal pe care statul îl acordă creditorului pentru a putea recurge la măsuri coercitive pe care, de asemenea, statul, prin intermediul organelor sale, trebuie să le pună la dispoziția creditorilor (Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 60 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 928 din 24 noiembrie 2017, paragraful 77).

33. Prima reglementare legală adoptată în regimul constituțional actual care a conferit caracter de titlu executoriu contractelor bancare o reprezintă art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară, potrivit căreia „Contractele de credit bancar, precum și garanțiile reale și personale, constituite în scopul garantării creditului bancar, constituie titluri executorii”; în prezent, este în vigoare art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 27 decembrie 2006, care, de asemenea, reglementează caracterul executoriu al contractelor de credit.

34. Reglementarea generică a art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 a făcut obiectul unei decizii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție de soluționare a unui recurs în interesul legii. Prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. XIII din 20 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, s-a stabilit că acele contracte de credit bancar încheiate anterior intrării în vigoare a prevederilor legii menționate au caracter de titlu executoriu. Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că ori de câte ori o lege ulterioară modifică efectele viitoare ale unor specii de contracte sau le exclude, pentru satisfacerea unui interes de ordine publică, trebuie să se considere că dispoziția modificatoare sau prohibitivă a legii ulterioare se aplică și la efectele nerealizate ale contractului încheiat anterior, pentru motivul că ordinea publică, astfel cum legiuitorul o stabilește, trebuie să aibă, prin esența ei, un caracter de unitate și de uniformă obligativitate pentru toți, neputând prevala legea privată a contractului asupra dispozițiilor legale de interes public. Rezultă deci că prevederile legale care recunosc valoarea de titlu executoriu unor înscrisuri, fie că sunt cuprinse în Codul de procedură civilă, fie în legi speciale, **au caracter de norme procedurale referitoare la executarea silită.**

35. Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a reținut că „reglementările legale care prevăd caracterul de titlu executoriu unor înscrisuri, fie că sunt cuprinse în Codul de procedură civilă, fie în legi speciale, au caracter de norme procedurale referitoare la executarea silită, fiind de imediată aplicare”, iar „rațiunea calificării contractelor încheiate de o instituție de credit, care constată o creanță certă, lichidă și exigibilă, ca fiind titluri executorii, constă în necesitatea valorificării cu celeritate a

respectivei creanțe, fără a afecta în acest mod vreun drept fundamental al părților. O asemenea concluzie este impusă de împrejurarea că prin încheierea unor asemenea contracte se dă expresie, într-o formă specifică, acordului de voință al părților cu privire la clauzele acolo stipulate, pe care părțile și le însușesc în mod liber și se obligă să le respecte” (Decizia nr. 1.024 din 29 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 22 ianuarie 2013).

36. Potrivit art. 2.165 din noul Cod civil, contractul de împrumut de consumație încheiat în formă autentică sau printr-un înscris sub semnătură privată cu dată certă constituie titlu executoriu. De asemenea, contractul de ipotecă este, conform art. 2.431 din Codul civil, titlu executoriu, în condițiile legii. Totodată, în conformitate cu art. 117 alin. (1) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, creanța transmisă prin cesiune, intervenită după data intrării în vigoare a Codului civil, își păstrează regimul stabilit de norme în vigoare la data nașterii creanței.

37. Contractul de credit bancar este o varietate a contractului de împrumut, care prin natura sa este cu executare *uno actu* și nu își poate schimba natura juridică, devenind un contract cu executare succesivă, doar pentru că părțile agreează, ca modalitate de executare a obligațiilor, plata succesivă a prestațiilor. Restituirea împrumutului sau plata prețului în rate/tranșe nu este decât o modalitate de executare a obligațiilor, obligația de restituire, respectiv de plată a prețului fiind unică, iar ratele/tranșele succesive alcătuind un tot unitar (Decizia nr. 623 din 10 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 981 din 5 decembrie 2019, paragraful 22). În același sens, se reține și jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, în care s-a statuat că, prin natura sa, contractul de credit, ca varietate a contractului de împrumut, este un contract cu executare *uno actu*, iar faptul că banca își asumă o obligație care se execută dintr-o dată, iar cealaltă parte își asumă o obligație de restituire succesivă nu face ca natura acestuia să fie succesivă, știut fiind că acesta nu poate să aibă natură dublă, cu executare dintr-o dată pentru o parte și cu executare succesivă pentru cealaltă parte, restituirea creditului cu dobânda în rate lunare nefiind decât o modalitate de executare a obligației, obligația de restituire fiind unică, ratele succesive alcătuind prin natura lor un tot unitar (Decizia nr. 760 din 27 februarie 2014 și Decizia nr. 4.093 din 21 noiembrie 2013, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă).

38. Prin Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014, referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 1.396 din Codul civil de la 1864, respectiv dacă poate fi dispusă încuviințarea executării silite a unui contract de credit la cererea creditorului cesionar al creanței, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a statuat că reglementarea caracterului executoriu al contractelor de credit, încheiate de o instituție de credit, este impusă pentru a permite executarea silită a unei obligații (creanțe), iar nu a unui înscris, acesta fiind doar materializarea izvorului obligației respective. **Caracterul executoriu este asociat cu creanța**, iar nu cu înscrisul ca atare și, atât timp cât legiuitorul a acordat contractelor de credit caracterul de titluri executorii, **creanța însăși a devenit una executorie**, astfel încât atributul executorialității **nu se constituie într-un aspect**

* Decizia Curții Constituționale nr. 238 din 3 iunie 2020 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 28 iulie 2020.

de drept procesual, așa cum a susținut titularul sesizării, ci a devenit o calitate a creanței, care se transmite prin cesiune. Cu privire la cesionarea contractului de credit bancar, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că modificarea părților originare ale actului juridic care constituie titlu executoriu nu afectează substanța titlului executoriu, poziția cesionarului fiind aceea a unui veritabil succesori cu titlu particular, care preia, astfel, toate drepturile pe care cedentul le avea în legătură cu creanța.

39. În aceste condiții, Curtea reține că, odată cu adoptarea noului Cod civil, regimul juridic al creanței rezultate dintr-un contract de împrumut/garantate printr-un contract de ipotecă valabil încheiat este guvernat de normele de drept substanțial aplicabile la data încheierii contractului, având în vedere că însăși obligația de restituire a sumei împrumutate se naște la această dată. Atribuirea caracterului de titlu executoriu al înscrisului face ca însăși creanța să devină executorie. Executorialitatea devine parte integrantă a regimului juridic al creanței, nemaifiind un aspect de drept procedural. De aceea, ca un aspect al securității juridice, executorialitatea unei creanțe născute/garantate sub legea veche nu poate fi retrasă ulterior de către legiuitor decât cu încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție. Faptul că modalitatea de executare a obligațiilor rezultate dintr-un contract de împrumut se realizează în rate/în mod succesiv nu înseamnă că legiuitorul poate modifica pe parcursul derulării contractului elementele de ordin substanțial ale acestuia, din contră, trebuie să se abțină de la afectarea executorialității creanțelor rezultate din contracte încheiate anterior intrării în vigoare a noilor reglementări ce retrag caracterul de titlu executoriu al acestora. Totodată, întrucât cesiunea contractului nu afectează cu nimic caracterul executoriu al contractului de credit bancar, rezultă că *mutatis mutandis* nici în acest caz legiuitorul nu poate afecta caracterul executoriu al creanței.

40. Prin urmare, având în vedere că însăși creanța este executorie, retragerea caracterului de titlu executoriu al unui înscris poate fi realizată pe cale legislativă numai în privința acelor înscrisuri care vor fi încheiate ulterior datei intrării în vigoare a noii reglementări, aceasta neputând afecta contractele aflate în curs de derulare.

41. În prezenta cauză, problema de drept ridicată se referă la retragerea caracterului executoriu al contractului de credit bancar cesionat unei entități ce desfășoară activități de recuperare creanțe și la aplicarea în timp a acestei măsuri.

42. Art. 58 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 a stabilit o excepție de la regula înscrisă la art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/1999 în privința contractelor de credit bancar cesionate unei entități ce desfășoară activități de recuperare creanțe, iar, prin aplicarea art. 135 alin. (1) din ordonanța de urgență, rezultă că această măsură se aplică numai în privința contractelor de credit bancar încheiate după intrarea sa în vigoare. Prin urmare, pentru stabilirea aplicării în timp a acestor dispoziții legale prezintă relevanță data încheierii contractului de credit bancar, iar nu data cesiunii contractului sau a cesiunii de creanță. Instituind acest reper temporal, legiuitorul a respectat caracterul executoriu al creanțelor rezultate din contracte de credit bancar încheiate anterior intrării în vigoare a legii și a respectat cu strictețe principiul neretroactivității legii civile.

43. Autorii excepției de neconstituționalitate critică, din perspectiva art. 16 alin. (1) din Constituție, faptul că excepția de la regula caracterului executoriu al contractelor de credit ar trebui să vizeze și contractele încheiate anterior datei intrării în vigoare a textului criticat și aflate în derulare, având în vedere că art. 58 alin. (5) din ordonanța de urgență este o normă de procedură cu aplicare imediată.

44. Cu privire la dispozițiile art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, Curtea, în jurisprudența sa, a reținut în mod constant că neconstituționalitatea unui text legal nu se poate pretinde prin simpla comparație dintre reglementarea veche și cea nouă, aceasta din urmă fiind considerată mai puțin favorabilă și declanșând automat un așa-zis conflict de constituționalitate. Astfel, nu se poate vorbi despre discriminare în ipoteza în care, prin jocul unor prevederi legale — așadar, inclusiv prin succesiunea în timp a unor acte normative, astfel cum este în cazul de față —, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate astfel în mod subiectiv, prin prisma propriilor lor interese (a se vedea Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996, Decizia nr. 72 din 5 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 28 februarie 2008 sau Decizia nr. 1.038 din 14 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 5 noiembrie 2010). De asemenea, în cazul aplicării în timp a normelor procesuale, Curtea Constituțională a reținut constant că principiul aplicării imediate a normei procesuale este de sorginte legală, iar nu constituțională, legiuitorul având posibilitatea de a deroga de la acesta în anumite situații particulare, cum este și în prezenta cauză, fără ca o atare soluție să fie calificată ca neconstituțională. Prin urmare, principiile care guvernează aplicarea în timp a legii — aplicarea imediată a normei și, corelativ, supraviețuirea legii vechi — sunt de sorginte legală, iar nu constituțională, legiuitorul având competența de a da preeminență unuia dintre ele (Decizia nr. 856 din 17 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 22 aprilie 2020, paragraful 24, Decizia nr. 151 din 14 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 3 mai 2019, paragrafele 17 și 18, Decizia nr. 9 din 17 ianuarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 25 februarie 2013, sau Decizia nr. 141 din 15 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 13 iunie 2005). Totodată, situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și discriminări (a se vedea Decizia nr. 1.541 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2011, Decizia nr. 820 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 18 ianuarie 2007, sau Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000).

45. Respectarea egalității în drepturi, precum și a obligației de nediscriminare, stabilite prin prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, presupune luarea în considerare a tratamentului pe care legea îl prevede față de cei cărora li se aplică în decursul perioadei în care reglementările sale sunt în vigoare, iar nu în raport cu efectele produse prin reglementările legale anterioare. Reglementările juridice succesive pot prezenta în mod firesc diferențe determinate de condițiile obiective în care ele au fost adoptate (Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, precipitată).

46. Curtea reține că art. 3 pct. 2, 3 și 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 circumstanțiază sensul noțiunilor de creditor, contract de credit și entitate care desfășoară activitatea de recuperare creanțe în înțelesul ordonanței de urgență. Astfel, creditorul este „persoana juridică, inclusiv sucursala instituției de credit și a instituției financiare din străinătate, care acordă credite de tipul celor prevăzute la art. 2 alin. (1) pe teritoriul României potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, Legii

nr. 93/2009 privind instituțiile financiare nebancale, cu modificările și completările ulterioare, sau prezentei ordonanțe de urgență, *în cursul exercitării activității comerciale sau profesionale*” (s.n.), iar contractul de credit este „un contract prin care un creditor acordă sau promite să acorde unui consumator un credit în cadrul domeniului de aplicare al art. 2 sub formă de amânare la plată, împrumut sau alte facilități financiare similare”. De asemenea, entitatea care desfășoară activitatea de recuperare creanțe este „persoana juridică, alta decât creditorul, cu un capital social minim subscris și vărsat ce nu poate fi mai mic de 500.000 lei, care desfășoară activitatea de recuperare creanțe și/sau care obține drepturile, conform art. 58 alin. (4), asupra unor debite scadente ce rezultă din contractele de credit”. Totodată, în ceea ce privește entitățile care desfășoară activitatea de recuperare creanțe, ordonanța de urgență instituie prevederi mai stricte în reglementarea relației contractuale cu debitorul-consumator din cadrul contractelor de credit pentru bunuri imobile și, în consecință, o protecție sporită a acestuia din urmă.

47. Curtea reține că, în considerarea calității particulare a cesionarului și a necesității unei protecții juridice distincte a consumatorului prin mijlocirea instanței judecătorești competente, art. 58 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 nu recunoaște caracterul de titlu executoriu al contractului de credit ori al creanțelor rezultate dintr-un contract de credit cesionat unei entități care desfășoară activitatea de recuperare creanțe. Așadar, pe de o parte, reglementează, unitar, cesiunea contractului de credit ori a creanțelor rezultate dintr-un contract de credit, iar, pe de altă parte, instituie o protecție sporită a debitorilor, în cazul cesiunii către entități care desfășoară activitatea de recuperare creanțe și da, astfel, prioritate protecției debitorului considerat vulnerabil în raport cu interesul cesionarului de valorificare cu celeritate a respectivei creanțe. Ca atare, pentru a putea solicita începerea executării silită împotriva debitorului, entitatea care desfășoară activitatea de recuperare creanțe trebuie să obțină un titlu executoriu potrivit dreptului comun, adică să se adreseze instanței de judecată pentru a obține o hotărâre judecătorească în baza căreia să se poată solicita executarea silită. Așadar, Curtea reține că ține de opțiunea legiuitorului să retragă caracterul de titlu executoriu al contractelor de credit bancar cesionate unei entități care desfășoară activitatea de recuperare creanțe.

48. Curtea reține că intră în marja de apreciere a legiuitorului primar sau delegat stabilirea, în cadrul fiecărui act normativ, a situațiilor juridice cărora le este aplicabil, a modalității de aplicare și a momentului intrării în vigoare a acestuia, instanța constituțională putând cenzura o astfel de opțiune numai dacă aceasta contravine principiilor și exigențelor constituționale.

49. În prezenta cauză, Curtea constată că opțiunea legiuitorului de a nu aplica prevederile art. 58 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 și contractelor de credit bancar în derulare, cesionate unei entități care desfășoară activitatea de recuperare creanțe, este justificată de imperativul respectării principiului neretroactivității legii, element component al securității juridice. Astfel cum s-a arătat, executorialitatea este o caracteristică a creanței, fiind un element integrant al regimului său juridic. În aceste condiții, o nouă reglementare prin care se retrage caracterul de titlu executoriu al contractului de credit cesionat unei entități care desfășoară activitatea de recuperare creanțe nu poate, în mod obiectiv, viza contractele de credit încheiate anterior intrării sale în vigoare, ci doar pe cele viitoare, care vor fi încheiate de la data anterioară. Prin urmare, sfera de aplicare în timp a noii reglementări nu poate fi extinsă și în privința contractelor de credit aflate în derulare, o asemenea opțiune — de valorificare

a modalității de executare a contractului ca și criteriu de aplicare a textului analizat — fiind exclusă din marja de apreciere a legiuitorului.

50. Curtea reține că reglementările juridice succesive pot prezenta în mod firesc diferențe determinate de condițiile obiective în care ele au fost adoptate, astfel că, din perspectiva art. 16 alin. (1) din Constituție, nu pot fi comparate situațiile juridice în care se află consumatorii care au încheiat contracte de credit bancar sub imperiul unor reglementări de drept substanțial succesive și diferite. În aceste condiții, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție.

51. Se mai constată că autorii excepției de neconstituționalitate sunt nemulțumiți de omisiunea legiuitorului de a reglementa aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2016 și pentru contractele „în derulare”, așa cum s-a prevăzut în reglementări similare precum Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite sau Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori. Referitor la omisiunile legislative, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat, constant, că excepția de neconstituționalitate ridicată este admisibilă doar în situația în care omisiunea are relevanță constituțională, astfel încât Curtea poate fi investită cu soluționarea acesteia (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 107 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 30 aprilie 2014, sau Decizia nr. 503 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 28 mai 2010). În schimb, dacă omisiunea legislativă nu are relevanță constituțională, admiterea excepției de neconstituționalitate ar echivala cu subrogarea Curții Constituționale în sfera de competență a legiuitorului, „încălcându-se astfel art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia instanța de contencios constituțional *«se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului»*” (Decizia nr. 130 din 10 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 319 din 11 mai 2015, paragraful 17). De asemenea, Curtea Constituțională nu se poate pronunța nici asupra unor prevederi *de lege ferenda*, neavând competența de a modifica dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate și nu are nici „competența de a crea noi norme legale prin completarea unui text legal deja existent, ci doar să verifice conformitatea normelor existente cu exigențele constituționale și să constate constituționalitatea sau neconstituționalitatea acestora” (a se vedea Decizia nr. 367 din 14 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 502 din 8 iulie 2015, paragraful 14, Decizia nr. 162 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 26 mai 2016, paragraful 27). Or, autorii excepției de neconstituționalitate critică opțiunea de reglementare a legiuitorului cu privire la aplicarea în timp a unui act normativ, ceea ce nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate. Mai mult, în jurisprudența sa cu privire la Legea nr. 77/2016, Curtea a valorificat conceptul de impreviziune în contracte, concept comun atât vechiului, cât și noului Cod civil.

52. Totodată, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat, constant, că, în exercitarea controlului de constituționalitate, are competența de a se pronunța asupra constituționalității legilor și ordonanțelor criticate prin raportare la dispozițiile sau principiile consacrate de Legea fundamentală, iar nu de a corobora sau corela diversele acte normative ce fac parte din dreptul intern. Curtea a mai constatat că examinarea

constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi sau texte legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge, inevitabil, la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. Rezultă, deci, că într-o astfel de situație nu se pune în discuție o chestiune privind constituționalitatea, ci o simplă contrarietate între norme legale din același domeniu, coordonarea legislației în vigoare fiind de competența autorității legiuitoare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 126 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 16 iunie 2020, Decizia nr. 105 din 25 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 8 mai 2020, Decizia nr. 6 din 14 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 7 februarie 2003, Decizia nr. 76 din 25 aprilie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 27 iulie 2000 sau Decizia nr. 81 din 25 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 8 iulie 1999).

53. În aceste condiții, nu se poate reține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 16 alin. (1) privind principiul egalității în fața legii, art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică și ale art. 135 privind economia.

54. Cu privire la dispozițiile art. 53 din Constituție, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că invocarea prevederilor constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți nu poate fi reținută dacă nu s-a constatat încălcarea vreunei prevederi constituționale care consacră drepturi sau libertăți fundamentale, astfel cum sunt prevăzute de Constituție, astfel încât acestea nu au incidență în cauză (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 53 din 12 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 22 martie 2013).

55. Referitor la invocarea art. 73 alin. (3) lit. m) privind adoptarea legilor organice din Constituție se reține că nici acestea nu au incidență în cauză, având în vedere faptul că actul normativ ale cărui prevederi fac obiectul excepției de neconstituționalitate este o ordonanță de urgență a Guvernului, care poate reglementa în domenii ce fac obiectul legilor organice.

56. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textul criticat încalcă principiul priorității aplicării dreptului european, având în vedere faptul că, prin neaplicarea Directivei 2014/17/UE și contractelor în derulare, nu se respectă scopul acesteia, astfel cum este înscris în preambulul Directivei, respectiv „crearea unei piețe interne cu un nivel ridicat de protecție a (tuturor) consumatorilor pentru contractele de credit pentru bunuri imobile”.

57. Cu privire la art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate ca normă interpusă celei de referință implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, o condiționalitate cumulativă: pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și

neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției — unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 676 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 4 februarie 2015, Decizia nr. 354 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 9 decembrie 2013, Decizia nr. 903 din 30 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 673 din 21 septembrie 2011, Decizia nr. 738 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 26 iulie 2011, Decizia nr. 668 din 18 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 8 iulie 2011).

58. În ceea ce privește Directiva 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1.093/2010 se constată că prevede o limită temporală privind obligația statelor membre ale Uniunii Europene de transpunere a dispozițiilor acesteia, respectiv data de 21 martie 2016 [art. 42 alin. (2) din Directivă], precum și faptul că „nu se aplică contractelor de credit existente înainte de 21 martie 2016” [art. 43 alin. (1) din Directivă], fără a se face distincție nici între diferitele tipuri de contracte și nici între contractele ale căror efecte s-au produs ori continuă să se producă la această dată. Ca atare, criteriul pentru aplicarea în timp a prevederilor Directivei este data încheierii contractului.

59. Curtea reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 transpune în dreptul intern Directiva 2014/17/UE. Astfel cum rezultă din mențiunea de transpunere a normelor europene, art. 1—129 din ordonanța de urgență transpun prevederile Directivei 2014/17/UE, cu excepția art. 13, art. 14—23, art. 25, art. 26, art. 28, art. 58—60, art. 130 pct. 2—11 și art. 134—136. Așadar, dispozițiile art. 135 alin. (1) prin raportare la art. 58 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 nu reprezintă o transpunere a directivei menționate și nu se aplică contractelor de credit bancar aflate în derulare, folosind, astfel, în privința aplicării sale, aceeași unitate de măsură cu directiva. Prin urmare, în ipoteza punctual analizată, cele două acte normative nu reglementează aceeași situație juridică, astfel că nu se pune problema întrunirii elementelor condiționalității cumulative stabilite în jurisprudența instanței de contencios constituțional.

60. Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că nu se poate reține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 16 alin. (1) privind principiul egalității în fața legii, art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind liberul acces la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică și art. 135 privind economia, iar dispozițiile art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 73 alin. (3) lit. m) privind adoptarea legilor organice și art. 148 alin. (2) și (4) privind integrarea în Uniunea Europeană nu au incidență în prezenta cauză.

61. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adriana-Cosmina Crăciun în dosarele nr. 10.133/211/2017, nr. 12.162/211/2017 și nr. 12.161/211/2017 ale Tribunalului specializat Cluj, de Tribunalul Argeș — Secția civilă, din oficiu, în Dosarul nr. 1.676/205/2017, de Marius Mărcan și Radu Păcurar în Dosarul nr. 1.306/219/2017 al Tribunalului specializat Cluj, de Maria Drăgan și Vasile Ungur în Dosarul nr. 16.381/211/2016* al Judecătorei Cluj-Napoca — Secția civilă, de Rada Codruța Horvath în Dosarul nr. 4.099/235/2018 al Tribunalului specializat Cluj, de Ana Petrușan în Dosarul nr. 5.211/337/2016* al Tribunalului Sălaj — Secția civilă și de Elena Marc în Dosarul nr. 741/195/2017 al Judecătorei Brad și constată că prevederile art. 135 alin. (1) raportat la art. 58 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului specializat Cluj, Tribunalului Argeș — Secția civilă, Judecătorei Cluj-Napoca — Secția civilă, Tribunalului Sălaj — Secția civilă și Judecătorei Brad și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea, la cerere,
a domnului Adrian-Marius Mariciuc
din funcția de secretar de stat****la Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene**

Având în vedere Cererea domnului Adrian-Marius Mariciuc, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/6.961 din 24 decembrie 2020 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/134/DC din 5 ianuarie 2021,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Adrian-Marius Mariciuc se eliberează, la cerere, din funcția de secretar de stat la Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene.

PRIM-MINISTRU

FLORIN-VASILE CÎȚUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dragoș Condrea

București, 6 ianuarie 2021.

Nr. 15.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru eliberarea domnului George Scarlat,
la cerere, din funcția de secretar de stat
la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale**

Având în vedere Cererea domnului George Scarlat, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/6.950 din 23 decembrie 2020 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/131/DC din 5 ianuarie 2021,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul George Scarlat se eliberează, la cerere, din funcția de secretar de stat la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

PRIM-MINISTRU

FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Dragoș Condrea

București, 6 ianuarie 2021.
Nr. 16.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea doamnei Elena Tudose
în funcția de secretar de stat în cadrul
aparaturii propriu de lucru al viceprim-ministrului**

Având în vedere propunerea domnului Ilie-Dan Barna, viceprim-ministru, în temeiul art. 19, 21, 29 și al art. 31 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Elena Tudose se numește în funcția de secretar de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului.

PRIM-MINISTRU

FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Dragoș Condrea

București, 6 ianuarie 2021.
Nr. 17.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Octavian Alexandru Hagiiani
din funcția de secretar de stat la Ministerul Transporturilor
și Infrastructurii**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Octavian Alexandru Hagiiani se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul Transporturilor și Infrastructurii.

PRIM-MINISTRU

FLORIN-VASILE CÎȚUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dragoș Condrea

București, 6 ianuarie 2021.

Nr. 18.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Horațiu-Lucian Cosma
în funcția de secretar de stat la Ministerul Transporturilor
și Infrastructurii**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Horațiu-Lucian Cosma se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Transporturilor și Infrastructurii.

PRIM-MINISTRU

FLORIN-VASILE CÎȚUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dragoș Condrea

București, 6 ianuarie 2021.

Nr. 19.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

